

At behage Gud

David Wilkerson September 24, 2012

Bibelen fortæller om Jesus, da han blev døbt i Jordanfloden: "Men da Jesus var døbt, steg han straks op fra vandet, og se, himlene åbnede sig over ham, og han så Guds ånd dale ned ligesom en due og komme over sig; og der lød en røst fra himlene: »Det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag!" (Matt. 3, 16-17).

Er det muligt, at Gud kunne sige det samme om sine børn i dag? Ser han nogensinde på mig eller dig og siger, "Her er en, som jeg har velbehag i.?" Ifølge Skriften skete det med Enok: "I tro blev Enok taget bort, for at han ikke skulle se døden, og han var der ikke mere, for Gud havde taget ham bort; for det er bevidnet, at før han blev taget bort, havde han behaget Gud." (Hebr. 11, 5). Ingen af os forventer, at blive taget bort som Enok. Men alle kristne ønsker, at høre vores Herre udtale denne dom, "Du levede et liv, som har mit velbehag."

Kristus sagde, "Og han, som har sendt mig, er med mig; han har ikke ladt mig alene, for jeg gør altid det, der er godt i hans øjne." (Johs. 8, 29). Mit hjerte bliver rørt, når jeg læser disse ord, og jeg tænker, "Hvad er det for ting, Jesus tænker på? Hvordan gør jeg dem?" Som jeg tænker over dette, minder jeg mig selv om, at hans åg er godt og hans byrde er let – så "disse ting" kan ikke medføre et tungt åg. Gud gør os helt klart i stand til at behage ham ud af sit kærlige hjerte.

Hans Ord fortæller klart om det som behager ham. Alle disse ting er mulige for alle troende. Lad mig dele noget af det med dig:

At elske hinanden behager Gud.

"Og hvad vi end beder om, får vi af ham, fordi vi holder hans bud og gør det, som behager ham. Og dette er hans bud, at vi skal tro på hans søns, Jesu Kristi, navn og elske hinanden, som han har påbudt os." (1. Johs. 3, 22-23).

Det er umuligt, at elske andre, før du er helt sikker på Guds kærlighed til dig. Johannes skriver, "Og vi kender og tror på den kærlighed, som Gud har til os. Gud er kærlighed, og den, der bliver i kærligheden, bliver i Gud, og Gud bliver i ham." (4, 16). Vi kan simpelthen ikke elske andre, før denne sandhed er blevet grundfæstet i os: "På trods af alle mine svagheder og fejl, så elsker Gud mig." Hvis vi er overbevist om Guds kærlighed til os, vil hans kærlighed helt naturligt flyde fra os.

"Mine kære, når Gud har elsket os således, skylder vi også at elske hinanden.." (4, 11). Kærligheden til vores bror, som er beskrevet her, er ikke kun et venligt håndtryk, et knus eller smiger. Nej, denne type kærlighed betyder, at vi ser vores brors behov og gør noget ved det. Faktisk er det sådan, ifølge Johannes, at hvis vi ser vores brors behov og ikke gør noget ved det, så er Guds kærlighed ikke i os.

"Den, der har jordisk gods og ser sin broder lide nød, men lukker sit hjerte for ham – hvorledes kan Guds kærlighed blive i ham? Kære børn, lad os ikke elske med ord eller tunge, men i gerning og sandhed." (3, 17-18). Hvis du virkelig ønsker, at behage Gud – hvis du ønsker at kende hans kærlighed til andre – så vil Herren åbne dine øjne for behovene."

Det er også sådan ifølge Skriften, at hvis vi har noget imod en bror eller søster, har vi ikke Guds kærlighed. Vi har ingen ret til at vidne i Guds navn, hvis vi nægter at tilgive andre. Desuden, hvis vi tilbageholder tilgivelse for hinanden, så tilbageholder Gud sin tilgivelse fra os. Så kærlighed er ikke kun noget man taler om. Det er noget man gør i den måde man lever på.

I dag tales der så meget om enhed i kirken. Men jeg tror ikke, vi har forstået enhed som Gud ser det. Enhed er ikke bare en holdning af "Lad os alle komme sammen og lægge armene omkring hinanden. Vi vil droppe vores fordomme og ynglings-doktriner, og vi vil elske hverandre" Det er ikke enhed, det er bare almindelig kristendom.

Enhed betyder, at samle dig om en andens behov, en som er i nød og har brug for hjælp. Guds Ånd forener os i forhold til andres behov på en måde, som får os til at græde. Det er velbehageligt for Gud, og når vi følger hans bud, er hans velsignelse over os.

Selvviske, selvcentrerede kristne kender ikke den slags kærlighed for andre. Hvorfor? Denne gave, som omsorgsfuld kærlighed er, gives kun til dem som søger den og beder om den.

Men når du først begynder at give og føle omsorg, vil Gud sende det ene nødstedte menneske efter det andet til dig. Men det vil ikke være en byrde. Tværtimod, det vil fryde dig, fordi du vil dele Guds egen glæde.

De som venter på hans trofasthed, behager Gud.

"Herren bryder sig ikke om hestens styrke, han glæder sig ikke over menneskets muskelkraft." (Salme 147, 10). Hestens styrke henviser her til at stole på (være afhængig af) kødet. "Hesten er en svigefuld hjælper, trods sin store styrke redder den ingen." (Salme 33, 17).

Gud har intet behag i dem, som forsøger at behage ham i egen kraft. Sådanne mennesker har bedraget sig selv. Det tror, de kan drive synden ud ad deres hjerter ved at påføre sig selv lidelse. Men kødet kan aldrig underkaste sig ved menneskelig kraft. Det vil simpelthen ikke ske gennem faste, eller ved at afgive løfter, eller ved afsondrethed på en øde ø.

Jeg har bøger i mit bibliotek, som fortæller utallige historier om troende, som gennem tiderne har forsøgt at behage Gud i kødet. En forfatter skriver: "En munk levede i halvtreds år i en hule, hvor han forsøgte, at underkaste sit kød under Ånden. Andre har begravet sig selv til halsen i brændende varmt sand, i håbet om at "brænde" deres overtrædelser væk. Alt denne selvfortur blev brugt af munke, som forsøgte at gøre op med det onde i dem selv. De forsøgte, at udslette den del af dem selv, som begærede synd."

Paulus' lære afviser alt dette. Han erklærer, "Håbets Gud fylde jer med al glæde og fred i troen, så at I bliver rige i håbet ved Helligåndens kraft!" (Rom. 15. 13).

Her er den kristne som behager Gud: En, som stoler på hans nåde. At Bede, faste og gøre velgørende gerninger er alt sammen godt, og vi har bud om at praktisere disse ting. Men salmisten, som taler om at sætte sin lid til heste og kødet siger, "Først skal du tro, at Herren er barmhjertig imod dig. Kun da kan du praktisere barmhjertighed mod andre."

Frelsen af en fortabt sjæl er det, der behager Gud mest.

Når vi opsøger fortabte sjæle og nogen bliver vundet for Jesus, er der glæde i himlen. Kristus fortæller denne lignelse:

"Hvis en af jer har hundrede får og mister et af dem, lader han så ikke de nioghalvfems blive i ødemarken og går ud efter det, han har mistet, indtil han finder det? Og når han har fundet det, lægger han det glad på sine skuldre, og når han kommer hjem, kalder han sine venner og naboer sammen og siger til dem: Glæd jer med mig, for jeg har fundet det får, jeg havde mistet. Jeg siger jer: Sådant bliver der større glæde i himlen over én synder, der omvender sig, end over nioghalvfems retfærdige, som ikke har brug for omvendelse." (Luk. 15, 4-7).

Jeg er sikker på, du kender den lignelse. Den handler om hyrdens omsorg for sine får. Hvis den hyrde mister bare et af dem, leder han efter det, og giver ikke op før han finder det. Når han så finder det, straffer han det ikke. Han samler nænsomt det skadede, forvirrede dyr op i sine arme. Med glæde bærer han det tilbage til flokken.

Ligeså glædes Guds hjerte over, at en sjæl bliver reddet fra fortabelse. Det får himlen til at glæde sig. Det alene burde være vores motivation til at vinde sjæle: at bringe glæde og velbehag til Herren.

Det er på tide, at menigheden igen fokuserer på at vinde sjæle.

Dit eget samfund er en mark, som er rede til høst. Alt hvad du skal er, at gå derud. Du ville slet ikke kunne sidde og læse dette brev nu, hvis ikke en mager prædikant fra landet havde fulgt Guds kald til at gå ud i New Yorks gader. Jeg var dødsens ræd for byer. Men Gud brød mit hjerte over disse fortabte sjæle, og han ledte mig: "Jeg ønsker, du skal gå ud til banderne og stofmisbrugerne og give dem mit Ord."

Som jeg vandrede der i Brooklyns og Spanish Harlems gader, bad jeg, "Herre, led mig til de fortabte." Og Gud gav mig en guddommelig aftale alle steder, jeg kom. Jeg fortalte om Jesus. Bad altid, "Herre send Ånden til at overbevise dem og åbne deres øjne."

Engang så jeg en ung mand stå ved en togstation, hvor han ventede på sin pusher. Jeg gik hen til ham og sagde, "Der er nogen, som har bedt for dig." Drengen rystede bare på hovedet og sagde, "Min 'halleluja mor' har sendt dig, har hun ikke?" Jeg sagde, "Jeg kender ikke din mor." Han svarede, "Hver gang jeg besøger hende, plager hun mig med Jesus. Hun har bedt for mig i årevis. Og her kommer du så."

Drengen hed Sonny Arguinzoni. Gud fik fat i Sonny på samme måde, som han fik fat i Nicky Cruz. En af mine største glæder i livet kom for nogle år siden, da jeg besøgte Sonny i Californien. Jeg var hans gæst ved en kristen samling, han ledte i et stort telt med 15.000 omvendte narkomaner, alkoholikere og prostituerede.

Ser du, da Sonny kom til Jesus, kom hans liv til at tilhøre Helligånden. Og den forandring som skete i ham handlede ikke kun om at komme i menigheden hver gang dørene åbnede. Nej, han overgav sig selv til Helligånden. Og Ånden ledte ham til gå ud hvor smerten fandtes.

Alt det skete på grund af Guds værk i og gennem en skræmt, mager prædikant fra yderste plovfure. Helligånden gav mig et hjerte for de fortabte, som jeg ikke selv ville kunne have arbejdet mig frem til. Hvis det ikke havde været for hans opretholdende kraft, ville jeg aldrig have klaret det gennem alle de prøvelser og trængsler vores lille tjeneste stod overfor i de dage. Det skulle være Guds værk, ellers ville det ikke være holdbart.

Hvis ikke Helligånden gør sit arbejde, kan vi vidne til alle og enhver og der ville intet komme ud af det. Ingen kommer til Faderen med mindre de bliver draget af Ånden. Kun Helligånden kan tale til de dybeste områder i hjertet. Og skal vi vinde de fortabte for Jesus, skal vi være på vores knæ i bøn, der hvor vi lærer Helligåndens stemme at kende. Han vil lede os til de mennesker, han har udpeget. Og han vil give os ordene, vi skal sige, når vi behøver dem.

Kære kristne ven, alt dette behager Herren. Faktisk er det sådan, at af "alt det som behager ham", som Jesus nævnte, er dette hans allerstørste glæde og til hans største velbehag: at se os komme glædestrålende til ham med vores del af høsten. Da deler vi denne himlens glæde mens himlens hærskarer råber, "Halleluja!"

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/354/>